

ner, og hvem er det, der skal afgøre, hvem der er kunstner?

Vi vil anbefale, at man tilstræber at få kunstnerne integreret i de eksisterende ordninger, men lad os først lige se, hvor alvorligt problemet er.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det er jo ikke noget nyt spørgsmål for Folketinget at drøfte, hvordan man sikrer de sociale forhold for de skabende kunstnere.

Et beslutningsforslag fra Socialdemokratiet, De Radikale og SF blev i december 1992 fremsat her i Tinget. En del af dette beslutningsforslag indeholdt en opfølgning af betænkningen, nr. 1163 fra 1989, om kunstnernes sociale vilkår.

Den 20. juli 1992 kunne man i Politiken læse, at den nuværende arbejdsminister bebuder et socialdemokratisk forslag om en såkaldt indtægtsløshedskasse for skabende kunstnere. Der er intet sket siden 1992 i denne sag, og det er nu på høje tid, at der skabes en økonomisk afklaring for de skabende kunstnere, som er en vigtig del af vores omgivelser og vores hverdag.

Lad mig indledningsvis gøre det klart, at vi ikke vil forplumre diskussionen. Vort forslag er ikke, at der skal udarbejdes en indtægtsløshedskasse for kunstnere. Vi taler netop om en social forsikringsordning. Dette være sagt for at undgå en teknisk diskussion om overførslen af elementer eller sammenblanding af den i forvejen meget komplicerede arbejdsløshedslovgivning. Vi ønsker heller ikke på nogen måde at røre ved de udøvende kunstnere, som er medlemmer af eksisterende arbejdsløshedskasser.

Det er måske derfor også vigtigt, at vi til en start klart definerer, hvilken gruppe af kunstnere vi taler om, nemlig de skabende kunstnere. Det er professionelle kunstnere, som er selvstændigt skabende som billedkunstnere, forfattere, autorer og komponister. Med andre ord: Den kunstnergruppe, der skaber forudsætning for senere opførelse eller salg af deres værker.

Det siger sig selv, at i den periode, hvor kunsten skabes, arbejder man uden at få penge for det, og man kan eller ikke modtage understøttelse, bistandshjælp eller anden form for støtte. Det siger sig selv, at der er tale om usikre forhold og en ujævn indkomst, som i sig selv tager mange skabende og kreative kræfter fra den professionelle kunstner. Det nytter ikke at komme med den sædvanlige påstand om, at den kunst, der ikke kan overleve de almindelige markedskræfter, ikke skal støttes, og kan kunst-

neren ikke sælge sit produkt, så er der ikke noget at gøre ved det.

Jeg var tidligere inde på, at hvis vi behandlede den øvrige del af samfundet på samme måde, det vil sige, at hvis der ikke er arbejdspladser til de arbejdsløse, så skal de ingen understøttelse have. Man skulle alene satse på og bruge pengene til at skabe beskæftigelse. Men her har vi med en gruppe at gøre, som i perioder på grund af den særlige beskæftigelse ikke sælger noget eller har nogen indtjening. Det kan skyldes, at de i ordets egentlige forstand er koncentreret om at skabe og ikke om at sælge, at de i perioder sælger særdeles godt og i andre perioder ikke sælger så godt.

Jamen kan de så ikke bare melde sig ind i A-kassen for Selvstændige Erhvervsdrivende? Nej, det kan de ikke, for forudsætningen for, at man modtager støtte derfra, er, at den selvstændige virksomhed ophører; og det er jo ikke det, der er sagen for en skabende kunstner, for det betyder, at i tiden mellem, at man skaber et værk indtil det næste, skulle man hen og aflevere malerpenslerne og klaveret, eller hvad det nu er – og så være skabende kunstner samtidig. Men det er ikke muligt at være medlem af en a-kasse, medmindre man fifler sig til at ansætte sig selv i en virksomhed.

Lad mig gøre opmærksom på, at Dansk Kunstnerråd har haft et forsikringsudvalg i gang, og dette arbejde har medført et meget detaljeret og vel gennearbejdet forslag til en forsikringsordning. I Enhedslisten forestiller vi os, at dette forslag kan danne et fornuftigt grundlag for at løse de skabende kunstners forhold.

Den forsikringsordning kunne basere sig på følgende: Optagelsesbetingelserne er en vis indtægt på minimum 3 måneder svarende til det maksimale dagpengebeløb for 3 måneder, dvs. 3 gange 12.000 kr. Det er altså én betingelse. Der udbetales i ikkeindtægtsperioder et beløb svarende til maksimumsdagpenge. I indtægtsperioder vil 50 pct. af nettoindtægten blive fratrukket erstatningen, og overskydende træk kan så overføres til næste måned, men højst 6 måneder; f.eks. vil en nettoindtægt på 10.000 kr. medføre, at man fratrækker 5.000 kr. i forsikringsstøtten. Inden for en periode af 3 år skal der være tale om, for at man kan blive i forsikringsordningen, at man har haft en indtægt, der svarer til mindst 3 måneders maksimumserstatning.

Der indbetales en præmie, et kontingent på 3 pct. af erstatningen. Ordningen finansieres dels